

LBRIS

We know
books

PETRE ISPIRESCU

Povești cu tâlc

REGIS

CUPRINS

SNOAVE SAU POVEȘTI POPULARE (1879)

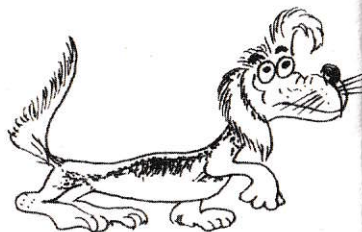
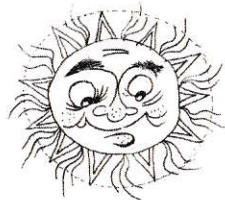
LUPUL PÂRCĂLAB	5
BOIANGIUL ȘI SNOVOSUL	10
IEFTIN ȘI SCUMP	14
VULPEA FIROSCOASĂ	17
BUCATELE AFUMATE	20
DESCOPERIREA HOȚIEI CU PAIELE	25

POVEȘTI MORALE (1886)

ISPRAVNICUL POCĂIT	31
COPILUL CEL ISTET	40
ARICIUL ȘI VULPEA	50
ȚAPUL ȘI ȘARPELE	56
GAZDA NOROCULUI	59
CÂINELE LENEȘ	59
BOGĂȚIA ȘI VESELIA	70
JUDECATA VULPEI	77

DIN PERIODICE

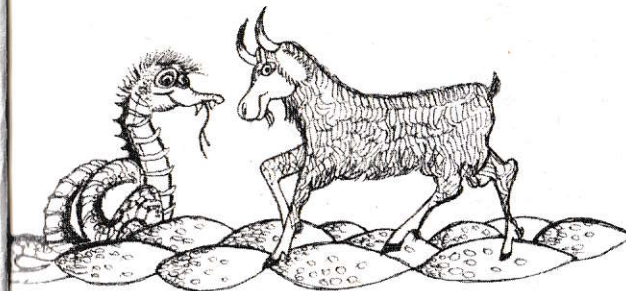
NEGUȚĂTORUL ȘI CHIRIGIUL	86
POPA, CĂLUGĂRUL ȘI TURCU	95
FINUL POPII	100
MIERLOIUL ȘI SCATIUL	102
DOI NECUNOSCUȚI	106

Ilustrații: Sorin Andrei

Editura REGIS
www.edituraregis.ro
Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Tiparul executat la Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

SNOAVE SAU POVEȘTI POPULARE (1879)

LUPUL PÂRCĂLAB

Era iarnă. Pământul se acoperise de zăpadă. Se zicea că ninsoarea ce căzuse era de patru palme domnești. Era una din iernele cele mai grele. Lupul, flămând, ieșise din pădure și ținea poteca. Mergând pe cărare, se întâlnește cu un asin. Vederea pradei sale atât îi ațâțase pofta de mâncare, încât îi lăsa gura apă; mai cu seamă că nu-i știa de rost de vro trei zile.

- Stai să te mănânc, blestematule, că iacă sunt lihnit de foame.

- Ce mai treabă; parcă altceva mai bun n-ai de făcut, răspunse asinul. Că a să mă mănânci, știu; ești bun de una ca aceasta. Dară ce a să alegi din mine, un biet dobitoc slab, prăpădit de boală și osteneală? Deocamdată îți vei momi a foame, dară pe mâine?

- Bun e Dumnezeu. Dacă mâine nu voi da peste vreun vânat, găsesc eu poimâine, și de foame nu mă lasă el să mor.

- Așa este. Însă nu este mai bine să ai în

toate zilele cu ce să-ți împli bărdăhanul, și fără să muncești?

- Ba da, se grăbi lupul a răspunde; însă eu nu știu alt meșteșug decât pe acela ce l-am învățat.

- Eu cunosc un altul. Și dacă vei binevoi, n-ai decât să mă ascuți și te încredințez că vei scăpa de lipsă și de foame. Aș fi voit să mă folosesc eu de ceea ce am să-ți spui; dară eu nu știu de ce toate dobitoacele râd de mine. Și dacă urechile îmi sunt lungi, alte animale au coade lungi, boturi lungi, coarne, și cu toate astea ele nu sunt așa de râs ca mine.

- Ia lasă astea și dă mai iute de spune, că n-am timp de pierdut.

- Ascultă. Pârcălabul din satul nostru a murit; toți sătenii ar voi să fie pârcălabi, și din aceasta tot satul este învrăjbit. Mai bucuros ar alege pe un străin decât pe unul din ei. Și, ca să-și împlinească dorința, mă trimise pe mine să aduc pe oricine voi întâlni. Dumnezeu mi te scoase în cale și eu te povățuiesc să nu mai întârzii și să vii cu mine.

- Și ce bine poate să-mi aducă aceasta? întrebă lupul; tu îmi ziseși că voi scăpa de neajunsul foamei.

- Tocmai această. Pârcălabul, după cum se știe, este capul satului. Oițele, mieluseii, găinile, purceii, toți sunt sub ascultarea lui. Pe fiecare zi vei putea alege câte una pentru prânzul d-tale, fiindcă pârcălabul nu este el așa degeaba pârcălab.

- Dacă este așa, te ascult, aidi să mergem.

Și porniră amândoi spre sat; asinul înainte și lupul după dânsul; asinul se tot uita înapoi și lărga pasul; lupul, plin de bucurie, cu mațele chiorăinde și mândru, îl ținea de scurt și mergea aproape de măgar, spre a nu-i scăpa din ghiare un așa chilipir.

Abia ajunseră la marginea satului și asinul o rupse d-a fuga; lupul după el. Țăranii, văzând că întră lupul în sat, săriră cu mic cu mare, cu ciomege, cu topoare, cu bulgări, dădură chiote, îl loviră și luară pe lup în goană cu câinii.

Cât p-aci să-i rămâie pielea p-acolo; de chiu, de vai, scăpă de moarte, dară huiduit, lovit și cotonogit.

Nici nu prinse de veste când ajunse în pădure peste nămeți și troiene, ostenit, de era să crape fierea în el. Aci cugetă el că trebuie să se odihnească puțin.

Tocmai p-atunci un călugăr, care se întorcea la schitul unde era închinat, trecea prin pădure și, văzând lupul flămând, alergând cu limba scoasă de un cot, de frică,

luă rasa în cap, se făcu ghem și se culcă pe zăpadă.

Lupul crezu a fi găsit cel mai nemerit loc de odihnă, punându-se pe această buturugă pârilită, după cum o credea el că este, și începu a-și imputa zicând:

- Moșii mei pârcălabi n-au fost, tată-meu, asemenea n-a fost pârcălab, cine mă puse pe mine a crede că eu aș fi bun de o asemenea slujbă? Rămăsei și nemâncat! Crap de foame și de osteneală. N-are cine mă lua de coadă, și să mă învâртеască și să mă învâртеască, până mi-o rupe și coada; încai să mă aleg cu atât.

Călugărul n-așteptă să mai zică încă o dată lupul ceea ce credea el că-și spune numai lui însuși și făcu tocmai precum se temea lupul că nu a să se găsească nimeni cine să-i facă și ăst neajuns.

BOIANGIUL ȘI SNOVOSUL

A fost odată un snovos. El speriașe o lume cu glumele lui cele nesăbuite, dar în cele din urmă își găsi bacăul. Ducându-se odată la un boiangiu, îi zise:

- Domnule, te rog să-mi spui cât costă să-mi vopsești brâul ăsta?

- Cum să ți-l vopsesc, nene? întrebă boiangiul.

- Iaca, roșu să nu mi-l faci, că nu-mi place.

- Bine, să ți-l fac negru.

- Nu-mi place.

- Albastru, galben, negru, stacojiu etc.

- Știi ce? Să nu mi-l faci nici roșu, nici albastru, nici galben etc., însă să mi-l vopsești într-un fel așa cum să-mi placă.

- Prea bine, zise boiangiul, care văzu cu cine are a face. Ți-l fac, dar costă atât.

- Ba atât.

- Ba atât.

- Ei, aidi să fie de bine!

În sfârșit se învoiră și din preț.

Apoi calendroiul de snovos zise:

- Când crezi să fie gata, ca să viu să-l iau?

După ce se gândi puțin, se scărpină în cap, boiangiul răspunse:

- Azi avem luni; apoi să nu vii nici marți, nici miercuri, nici joi, nici vineri, nici sâmbătă, nici duminică, nici luni, încolo poți veni când vei voi.

Într-una din zilele săptămânei următoare, mușteriu cu brâul vine la boiangiu și voiește a ști dacă brâul este gata.

- Ei, iată am venit precum mi-ai zis; gata este brâul?

- Mă iartă, răspunse boiangiul, eu nu ți-am zis să vii azi, marți. Fă bine mă rog și-ți adu aminte cum ți-am zis.

După trecere de altă săptămână, același răspuns.

După încă o săptămână, văzând că i se dă tot răspunsul din săptămâna trecută, întrebă din nou:

- Dar bine, domnule, când să viu?

- Oricând vei pofti, răspunse boiangiul,

numai în zilele în care ți-am zis la început să nu vii, fiindcă nu este gata.

Acum văzu calendroiul că voind a păcăli s-a păcălit însuși. Și ca să poată să-și scoată brâul, alergă la alte mijloace. Trase pe boiangiu la judecată.

- De ce nu dai brâul omului? întrebă judecătorul pe boiangiu.

- Domnule judecător, răspunse boiangiul, omul acesta mi-a adus în adevăr un brâu ca să i-l vopsesc, și mi-a zis să nu i-l fac nici roșu, nici galben, nici verde, nici albastru, nici negru, nici fistichiu etc. și ne-am învoit din preț.

- Așa este, domnule judecător, începu a zice snovosul. După ce ne-am învoit omenește, l-am întrebat în ce zi să viu să-l iau și mi-a răspuns că să nu viu nici marți, nici miercuri, nici joi, nici vineri, nici sâmbătă, nici duminică, nici luni. Era într-o luni când i-am dus brâul să mi-l vopsească. Peste o săptămână când m-am dus să-l iau, mi-a zis că nu e gata. Peste altă săptămână mi-a zis ca

și la început. Și de atunci de câte ori m-am mai dus să-mi iau brâul, mi-a răspuns că eu mă duc tot în zile în care dânsul mi-a spus că nu e gata.

Judecătorul, văzând ce fel de oameni are a judeca, se trase la chibzuire. Apoi le zise:

- Slujitorul acesta, om al tribunalului, este însărcinat să vă împace. Duceți-vă cu dânsul.

Slujitorul îi duse pe Dealul Mitropoliei; acolo, prin ajutorul altor slujitori, îi legară fedeleș pe amândoi la un loc, unul în fața altuia și le dete drumul de vale. Pe când veneau d-a berbeleaca, slujitorul întrebă pe omul cu brâul:

- Cum să-ți vopsească brâul?

- Să-l vopsească cum dracu l-o vopsi, răspunse el.

- Când să vie omul să-și ia brâul? întrebă pe boiangiu.

- Să vie când naiba o veni, că este gata.